

гласътъ му се разнесе като буенъ вѣтръ — щото българскитъ народъ да се освободи съ помощта на Христовия мѣченикъ Димитъръ, който напусна Солунската митрополия и ромейския храмъ, за да потърси убѣжище въ Търново. Българи! Не е време да стоимъ съ скръстени ръце. Нека побързаеме, да вдигнемъ оружие и да прогонимъ ромейтъ. Бждете твърди като елмазъ, не вѣрвайте на клеветитѣ имъ, не внимавайте въ молбитѣ имъ, не се прелѣстявайте отъ златото имъ . . . Българи! Къмъ старата столица на Симеона, къмъ Преславъ! Нека свети Димитъръ ни е на помощъ! . . .

Тълпата се раздвижи сякашъ разлюляна отъ буря. Звънна скрито оружие, екнаха бойни викове. Блеснаха копия, мечове, сулицы, щитове. Развѣха се хоругви. Камбани биеха като безумни . . .

Сѣщата вечеръ едно младо момче тихо се промъкна въ новоосветената черква, доближи се до иконата на Чудотвореца, дълго стоя замисленъ, следъ това бавно колѣнично, вдигна дѣснаца, погледна светията въ очитѣ. И страшни клетви изрече сърдцето му. Чудо, искаше Иваница отъ мѣченика, чудо да стори за българитѣ. Въ замѣна на това, той му обричаше живота си.

Азъ се боря за свободата на моя народъ, и за Християнската вѣра. Ако някога измѣня на клетвата си — порази ме съ смъртъ . . .

Момчето се изправи, гордо отметна назадъ дългитѣ си кестеняви коси. При слѣпитѣ очи блестѣха две златни кѣдрици.

Когато излѣзе вънъ, въ потъмнѣлитѣ му зеници се отразиха далечни свѣтлини — пламтящитѣ борини на Асѣновитѣ войски, чертаеха дълги огнени бразди въ мрака и сочеха пѣтя за Преславъ.

Иваница скочи на коня си — едно голѣмо сребърно петно въ нощта — и ги настигна.